

DIEP IN HET REGENWOUD

J. Keustermans

Foto's bij dit reisverslag van de hand van S. Pucci, natuurfotograaf, vind je op blz. 113 en 114 van NON SOLO - Zomer 2015

De tocht gaat per motorbootje door de tropische brousse naar de erg afgelegen Tortuga Lodge & Gardens, aan de oostkust van Costa Rica

Na een zeer eenvoudig ontbijt in een spotgoedkoop en vuil hotelletje nabij Puerto Limon aan de oostkust van Costa Rica komt het busje van Laura's Tours ons met twintig minuten vertraging ophalen. Vanuit de kleine rivierhaven van Moin zien we in de verte in de zeehaven een groot zeeschip met containers van Chiquita. Het bootje waarmee mijn reisgezel en ik de 68 kilometer lange tocht naar Tortuguero zullen afleggen, is veel kleiner. Bijna té klein voor ons, twee Nederlandse meisjes, twee Nederlandse jongens, de schipper en ieders bagage. Na wat wringen geraakt alles aan boord.

De tocht gaat over rivieren en kanalen die parallel met de kust lopen, ongeveer één tot twee kilometer in het binnenland. De stroom is soms tot honderd meter breed, maar meestal is hij niet breder dan twintig of dertig meter, met aan de oevers weelderige en ondoordringbare tropische plantengroei waarin wilde dieren ongehinderd vertoeven. Met het bootje varen we zo behoorlijk dicht bij een witschouderkapucijnaap, rivierschildpadden, een kaaiman, en ook vleermuizen gekleefd tegen een boomstam, een luiaard aan een tak, en knalgroene leguanen. We zien ook een grote blauwe vlinder, slangenhalsvogels, pelikanen, flamingoachtige roze vogels... En een toekan, de nationale vogel van Costa Rica, maar die laatste alleen op de kaft van onze *Lonely Planet*-reisgids. Bij het kruisen van zeldzame andere bootjes vertraagt de schipper om hoge

golven te voorkomen. Aan een hut op de oever is een aap aan een koord de plaatselijke kermisattractie. Na de lunch gaat het weer in volle vaart verder. We racen over de rivier door het Parque Nacional Tortuguero. In bochten hangen we schuin en maakt de boot grote golven. Daarna wordt de rivier weer breder. De laatste twintig kilometer varen we recht, zonder de minste bocht.

Enige gasten

In de vroege namiddag bereiken we Tortuguero. Alle zeshonderd inwoners van het dorpje werken in de lodges langs de rivier. Onze schipper somt de logeermogelijkheden op. De Nederlandse jongens opteren voor logement bij particulieren in het dorp: dat kan voor enkele Amerikaanse dollars per nacht. De Nederlandse meisjes onderhandelen een prijsje voor een kamer in de Laguna Lodge.

Wij varen verder naar de Tortuga Lodge & Gardens, ver achterin en naar ons gevoel het meest rustig gelegen. Alsof dat niet volstaat, ontvangt de receptioniste ons met "Jullie zijn de enige gasten vandaag." De timing bevalt ons. De prijs van 133 dollar zakt met bijna vijftig procent. Een deal, vinden we. "Een kamer vlakbij het zwembad? Gelijkvloerse of eerste verdieping?" vraagt ze. We kiezen een kamer op de eerste verdieping. Er staat geen glas in de ramen, maar wel vliegengaas waardoor we een donker groen scherm van

bomen en planten zien en ruiken. Bladeren, bladeren en bladeren. Alles is groen.

Schaakmat

We blijven de enige gasten. De stilte is overdonderend. Zelfs de barman moeten we ver zoeken. Die doet alsof hij een dag vrij heeft, maar dat nemen we er graag bij. De uitbaatster komt ons vertellen wat we kunnen doen, of vooral niet kunnen doen. “Het beklimmen van de Cerro Tortuguero, een heuvel van ongeveer honderd meter hoog, is onmogelijk in dit seizoen: veel te modderig. In deze buurt komen vooral groene schildpadden eieren leggen, en die zijn er enkele weken geleden mee opgehouden. Jullie hebben dus de keuze tussen een wandeling langs het strand naar het dorpje...” zegt ze schouderophalend. Weinig keuze. “... of een wandeling door het regenwoud,” vult ze aan met een knipoog. De donkere wolken laten nu ook druppels vallen. De natuurwandeling in het woud achter de lodge lijkt ons wel wat. We doen onze jas aan, nemen een paraplu en kiezen passende laarzen uit de immense voorraad. Onder de dikke laag bladeren is het al snel donker... en heel nat. Kleine zwartgespikkelde knalrode gifkikkertjes springen weg als we in de buurt komen. We horen vele vogels, maar we zien er geen enkele. Na enige tijd stopt het pad van houten planken en een kwartier later zakken we alsmat dieper in de modder. Het pad loopt dood in een moeras. Op een zijweg verspert een grote spin met haar web de doorgang. “Schaakmat,” zegt mijn compaan. “Schaaknat,” repliceer ik. Doorweekt zoeken we de lodge op.

Om vijf uur is het ook bij de rivier al behoorlijk schemerig. Met een schaakspel en een planter's punch cocktail installeren we ons op het terras voor onze kamer. De regen pletst neer. Maar we zitten droog en de temperatuur is nog aangenaam. *Very colonial*. Na een remise wordt het tweede spelletje onderbroken door belgeklingel. Stipt om zeven uur. We reppen ons naar de eetzaal. Een tafel is gedekt voor twee. De met

vliegengaas afgespannen ramen en de buislampen van de eetzaal geven ons een opgesloten gevoel. We dragen de tafel buiten onder het afdak aan de rand van de rivier. De barkeeper, nu als ober in een bermuda en een hemd met bloemen, dient op. De pot schaft gepaneerde verse vis, frietjes, sla en rijst met maïs... heel lekker. Na het dessert zetten we bij onze kamer ons schaakspel voort. Nu en dan vaart er in het donker een bootje voorbij op de rivier. Bootjes die geen lampje hebben, kunnen we alleen maar horen. De aanhoudende regen op de bladeren werkt slaapverwekkend. Ik geef me gewonnen.

Gringo

Een concert van fluitende vogels wekt ons al om kwart over zes. Na vele regenwolken is de zon weer van de partij! Aan de overkant van de rivier zien we mensen met bagage op de oever. Een vliegtuigje stijgt op. Zou daar een vliegveldje liggen? Op ons verzoek verzorgt de barman een ferrydienst over de rivier. “Aeropuerto Barra de Tortuguero,” lezen we op een bord naast een stukje asfaltstrook. We steken de startbaan over en komen uit bij de zee. Het is vier kilometer wandelen over het strand naar het dorpje. De zon steekt, ondanks het vroege uur. De zee is wild. Te wild. We gaan niet in het water. Uit schrik. *Softies?* Neen, onze gids waarschuwt: “*Sharks regularly patrol the waters.*”

Een klein schildpadje is moediger, of eerder onwetend, en kruist ons pad. Naar de haaien. Het wordt nu zo warm dat stappen niet langer aangenaam is. We hebben geen hoofddekse bij ons en zijn totaal verrast door de verzengende hitte zo vroeg op de dag. Er is geen echte weg en we dabben in het mulle zand naar het pittoreske maar eenvoudige dorpje. Bij de kruidenier kopen we frisdrank en vragen we ook om de lodge te bellen, waarna de barman, dit keer met kapiteinspet, ons komt ophalen.

Aan het mooi in de omgeving weggestoken zwembad is het heerlijk afkoelen. Maar ook

het regenseizoen vindt het meer dan warm genoeg en maakt aanstalten om zich weer te manifesteren. Ondanks een sterk begin, verlies ik andermaal een partijtje schaak. “*Hey, gringo!*” roept een Tico-jongetje van een jaar of tien, wanneer hij voorbijloopt. Ik ben inderdaad een gringo, een blanke. “Hi, Tico!” antwoord ik. Hij loopt verder.

Om kwart over elf meldt onze schipper zich al bij de receptie voor de terugtocht. Veel te vroeg. Twaalf uur had hij gisteren gezegd. We willen tot de laatste minuut genieten van deze idyllische plaats. De bewoonde wereld moet nog even wachten.